

ת"פ 44941/09/15 - מדינת ישראל נגד נ' ה'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44941-09-15 מדינת ישראל נ' ה' (עציר)

בפני
בעניין:

כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מדינת ישראל על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים,
המתמחה ג' נשרים

המאשימה

נגד

נ' ה' (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד נ' קאופמן

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לפי הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הפרת צו פיקוח לפי סעיפים 20(ב) ו-22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: "חוק הפיקוח").
2. לפי העובדות בהן הורשע, ביום 24.12.14 ניתן צו פיקוח לפי חוק הפיקוח במסגרת נאסר על הנאשם, בין היתר, לשהות עם קטינים למעט בני משפחה עמם יוכל לשהות רק בנוכחות צמודה של בגיר נוסף המודע לעבירה ולמגבלה, וכן איסור שהיה במקומות כינוס ייחודיים לקטינים לרבות בתי ספר, מתנ"סים וגנים ציבוריים (להלן: "הצו").
- ביום 20.1.15 שהה הנאשם בגן משחקים בצפון עם שני ילדיו הקטינים ללא נוכחות בגיר כנדרש בצו. לאור הפרה זו נערך לנאשם ראיון בידי קצין הפיקוח שהבהיר לו כי הפרה נוספת תוביל למעצרו.
- ביום 08/2015 נישא הנאשם לגב' ז' ל', ועבר להתגורר עמה ועם שני ילדיה ילידי 2010 ו-2011. ז' ל' לא ידעה על המגבלות המוטלות על הנאשם, והנאשם לא עדכן את קצין הפיקוח בשינוי מצבו האישי. ביום 22.9.15 שהה עם ילדה של ז' ל', קטין יליד 2010, והובילו בטפיחה לעבר הכניסה לבניין בו מתגוררת ז' ל' וזאת ללא נוכחות בגיר כנדרש בצו.

עיקר טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה עמד על ריבוי ההפרות וטען כי הן מעידות על זלזול בהחלטות בית המשפט ופוגעות במטרת חוק הפיקוח שהיא מניעתיות. נטען שיש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל הפרה, שבין 2 ל-12 חודשי מאסר, ונוכח הרשעות העבר של הנאשם וגילו לגזור עליו שישה חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

4. ב"כ הנאשם ביקש להקל עם מרשו, ולהסתפק בעונש מאסר בפועל שישתרע על ימי המעצר של הנאשם. נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מהעת האחרונה, כי ההפרה הראשונה שבכתב האישום הנוכחי היא בגדר זוטי דברים שכן הנאשם שהה עם בניו, כי אי-העדכון של רעייתו ז' ל' אינו בגדר עבירה ושכיום עומדים בני הזוג בפני גירושין. אשר לאירוע מיום 22.9.15 נטען שמדובר בהפרה שחומרתה ברף הנמוך ושאינ מאחוריה כוונה מינית. עוד הודגשה הודאת הנאשם ונסיבותיו האישיות הכוללות תשלום מזונות לשלושה ילדים מנישואיו הראשונים ועבודה כסופר סת"ם.

הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם.

5. הנאשם נשא דברים בהם נטל אחריות וטען שציפה שאחותו תעדכן את ז' ל' וכי ההפרות הנדונות בוצעו בתמימות, וביקש להקל בעונשו.

6. אביו של הנאשם הציג בעיות רפואיות ותפקודיות מהן הוא סובל, שבשל צנעת הפרט לא אפרטן, וכי הנאשם מסייע לו ובהעדרו מתקשה הוא לקבל סיוע. אף הוא עתר להקלה.

דין

מתחם העונש ההולם

7. מעשי הנאשם וההפרות השונות שביצע כפי שיפורט להלן מהווים כולם חלק מאותו "אירוע". מונח זה לא הוגדר בתיקון 113 לחוק העונשין, אך עוצב בפסיקת בית המשפט העליון בהתייחס למבחנים שבמהות, אשר בוחנים האם מדובר במעשים שקיים ביניהם קשר הדוק או מהווים מסכת עבריינית אחת (ע"פ 4910/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.15); רע"פ 4687/15 פלג נ' מדינת ישראל (13.8.15)).

במקרה דנן לא מדובר במעשים נפרדים מבחינה מהותית, אלא בהפרות חוזרות של משטר הפיקוח שנקבע בצו, בצורה דומה. גם אם מדובר בהזדמנויות נפרדות, הרי שקיים ביניהן קשר מהותי הדוק. על רקע זה, סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, המתייחס לכלל המעשים.

8. הערך המוגן על ידי חוק הפיקוח עוסק בפגיעתן הרעה של עבירות המין וברצידיביזם המאפיין חלק ממבצעייהן של עבירות אלה. המחוקק ביקש לגונן על הציבור באמצעות הטלת מגבלות ומשטר פיקוח על קבוצת אנשים שנמצאת בסיכון מוגבר לביצוען של עבירות מסוג זה, היות שהורשעו בעבר בביצוע מעשים דומים ובכפוף להערכת מסוכנות המבוצעת בידי אנשי מקצוע. המגבלות ומשטר הפיקוח נועדו למנוע ביצוע עבירות לא רק באמצעות עצירתן סמוך לפני ביצוען, אלא באמצעות מניעת היווצרותם של מצבי סיכון בהם עלול עבריון המין להיכשל ולחטוא במעשים.

9. הבנה זו של הערך המוגן חיונית לצורך יישום עקרון ההלימה במקרה דנן. יש בסיס לטענת ההגנה לפיה באמדתן עצמת הפגיעה בערך המוגן יש לשקול את העובדה שלא נטען או בוסס כי הייתה כוונה מינית מאחורי ההפרות. בשני המקרים שהה הנאשם עם קטינים שהם ילדיו או ילדי רעייתו ושהוא חי עמם, ולא ביצע עבירות נוספות על הפרת הצו. הדבר יילקח בחשבון לקולה.

ועם זאת, הדגש כאמור אינו על כוונתו של הנאשם בביצוע ההפרות, אלא על השאיפה למנוע יצירתם של מצבי סיכון לביצוע עבירות מין. לשאיפה זו משקל מיוחד בעניינו של הנאשם, נוכח מידת הסיכון הנשקף ממנו. הנאשם הורשע בשנת 2005 בגין חמישה מקרים שונים בהם ביצע עבירות של מעשה מגונה בקטינה צעירה מגיל 14 (לפי ענ' 1 עמ' 8 ש' 2 דובר בשש עבירות, אך ברישום הפלילי תועד אחרת). בהחלטה להטיל עליו את הצו ענ' 1, שניתנה ביום 24.12.14, ציין בית המשפט (כב' השופט כדורי) כי הערכת המסוכנות שהתקבלה לגבי הנאשם הייתה גבוהה וכי הוא "בעל קווי אישיות נרקסיסטיים וסובל מסטייה מינית פדופילית" (שם, ש' 7). עוד צוין שם כי העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו כלפי קטינות בחדרי מדרגות (שם, עמ' 9). על רקע זה קבע בית המשפט מגבלות קפדניות ובהן איסור לשהות במחיצת קטינים למעט קטינים שהם בני משפחה וזאת רק בנוכחות בגיר המודע למגבלה, איסור שהיה במקומות כינוס ייחודיים לקטינים לרבות גנים ציבוריים, איסור על עבודה הכרוכה בקשר עם קטינים ואף איסור על שהיה בחדרי מדרגות ללא הסבר מניח את הדעת. נתונים אלה בדגש על הסיכון הגבוה הנשקף מן הנאשם לקטינים מדגישים את משקלו של הערך המוגן במקרה דנן, ואת חומרתן של ההפרות שביצע הנאשם:

10. אשר למקרה הראשון מיום 20.1.15, הרי שבית המשפט שהטיל את הצו סבר כי נשקף סיכון גם לקטינים שהם בני משפחה, אחרת לא היה דורש נוכחות בגיר נוסף בעת השהיה עם קטינים אלה. הנאשם הפר זאת, כאשר שהה עם ילדיו ללא נוכחות בגיר נוסף. הוא הוסיף והפר את הדרישה להימנע משהיה במקומות כינוס ייחודיים לקטינים, שכן שהה בגן משחקים. עוד בולטת לעין העובדה שהפרה זו בוצעה פחות מחודש לאחר שהוטל צו הפיקוח, עובדה שיש בה מידה של זלזול בהחלטה השיפוטית.

11. הנאשם הוסיף וחטא בהפרה נוספת, מהותית באופייה, בהמשך שנת 2015. זאת כאשר נישא לז' ל' ועבר להתגורר עמה ועם שני ילדיה הקטינים. כזכור, צו הפיקוח מחייב שהיה עם ילדים שהם בני משפחה בפיקוח של בגיר נוסף המודע לעבירה ולמגבלה, וזאת כדי להבטיח כי אותו בגיר יידע על הסיכון הנשקף לילדים ויפקח בהתאם. הנאשם, מנגד, עבר להתגורר עם שני קטינים מבלי שעדכן את אמם, שלא הייתה מודעת למגבלה וממילא לא יכלה לפקח על המגע שבין הנאשם לקטינים. שהותו של הנאשם במחיצת ילדיה כשהוא מתגורר עמם נוגדת את תנאי הפיקוח ויצרה מצב סיכון מתמשך לפגיעה בהם. בכלל זה ההפרה ביום 22.9.15, עת שהה עם אחד מן הילדים הקטינים ללא נוכחות בגיר המודע למגבלה. לצד עצם העבירה והימשכותה לאורך תקופה של מספר שבועות, הרי שנסיבות הביצוע בדגש על ההימנעות מעדכונה של אם הילדים כי נישאה לאדם הסובל מפדופיליה והורשע בביצוע עבירות מין בילדים, והתירה לו להתגורר עם ילדיה, מדגישות את חומרת המעשים. כך גם העובדה כי הנאשם חטא במעשים האמורים לאחר שכבר הפר את צו הפיקוח, מבלי לעדכן את קצין הפיקוח ולאחר שהקצין הזהירו בעקבות ההפרה הראשונה כי הפרה נוספת תוביל למעצרו.

12. על רקע כל אלה, לא ניתן לקבל את עמדת ההגנה כי מדובר בהפרות זניחות. המדובר במעשים חמורים, אשר יצרו סיכון לפגיעה מינית בקטינים. יש בהם, ובגישת הנאשם בביצועם, משום חוסר הפנמה של חשיבות צו הפיקוח והחובה לעמוד בו, דבר אשר מחייב ענישה משמעותית שתתמרץ את הנאשם להקפיד על המגבלות בעתיד וזאת לשם הגשמת מטרות הצו ומניעת התמשכותו של הסיכון לפגיעה מינית בקטינים. גם אם אקבל את טענת הנאשם כי ביצע את המעשים בתום לב וכי לא עדכן את רעייתו מתוך בושה, דבר המשליך על מידת האשם, וגם בהעדר הוכחה לכוונה מינית כאמור, עדיין מדובר במעשים שחומרתם משמעותית.

13. הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת צו פיקוח לפי חוק הפיקוח מתמקדת בעונשי מאסר לתקופה של מספר חודשים, ועד לכשמונה חודשי מאסר. לדוגמאות ראו עפ"ג (י-ם) 17512-12-13 **מרקוביץ' נ' מדינת ישראל** (22.1.14); עפ"ג (מרכז) 7934-06-11 **גדול נ' מדינת ישראל** (17.7.11); ת.פ. (פ"ת) 23536-10-10 **מדינת ישראל נ' קרוצקו** (7.12.10); ת.פ. (פ"ת) 35912-05-11 **מדינת ישראל נ' ויפליק** (14.7.11); ת.פ. (י-ם) 36220-04-15 **מדינת ישראל נ' לחדב** (20.5.15); ת.פ. (טב') 42432-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.2.15); ת.פ. (ת"א) 17915-05-12 **מדינת ישראל נ' דור** (23.10.12); ת"פ (י-ם) 43286-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.1.14). קיימים גם מקרים בהם לא נמנע בית המשפט מגזירת מאסר בפועל, הגם שאלה אינם שכיחים (למשל ת.פ. (ב"ש) 3039/12 **מדינת ישראל נ' שפובלוב** (27.12.12)). עוד אציין כי ההגנה הציגה את מקרה **מרקוביץ'** הנזכר לעיל בו נגזרו שני חודשי מאסר וטענה כי מדובר במקרה חמור יותר. אלא, שדובר בהחלטה בהליך ערעור בה קבע בית המשפט המחוזי שאינו ממצה את הדין, ובנסיבות שונות של ביצוע העבירה. על רקע זה, ובשים לב לכך שעיקר פסקי הדין הקיימים נקט בענישה מחמירה יותר, לא ניתן לגזור ממקרה **מרקוביץ'** הנחיה לפיה העונש שנגזר שם הוא בגדר "רף עליון" או עונש מחמיר לעבירות מהסוג הנדון.

14. במכלול השיקולים אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה הנדונה, בנסיבות ביצועה, נע בין שני חודשי מאסר, לבין שמונה חודשי מאסר. זאת, לצד עונש מאסר על תנאי שיתרום אף הוא למטרה המניעתית שבבסיס הצו.

קביעת העונש בתוך המתחם

15. לזכות הנאשם תיזקף הודאתו, אשר נמסרה בשלב מוקדם, סמוך לאחר הגשת כתב האישום דבר שייעל את ההליכים. התרשמתי אף כי הודאה זו מבטאת חרטה, וזאת גם בשים לב לדברי הנאשם בשלב הטיעון לעונש. יחד עם זאת, בדברים אלה הייתה גם מידה של השלכת אחריות על אחותו, שלשיטת הנאשם היא שהייתה צריכה לגלות לרעייתו אודות צו הפיקוח.

16. עוד אתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בידי בא-כוחו ובדגש על הנטל הכלכלי שבפרנסת ילדותיו מנישואיו הראשונים בעבודה כסופר סת"ם. משקל נוסף לקולה יינתן לכך שהנאשם לא כשל בעבירות נוספות מאז הרשעתו האחרונה שעסקה בעבירות משנת 2004, ועד להליך הנוכחי.

במסגרת הנסיבות האישיות מצאתי לתן משקל של ממש לפגיעה באביו של הנאשם כתוצאה משליחת בנו למאסר. מן הדברים שנשא האב, ושנתמכו ברובם בתיעוד הרפואי שהציג בפני (ענ/א), האיש סובל מבעיות רפואיות ואחרות המצריכות עזרה על בסיס יום-יומי. בימים כתיקונם מסייע לו בנו, הנאשם, וכשהלה שווה מאחורי סורג ובריה מתקשה האב בקבלת סיוע, לרבות בסוגיה תפקודית ואישית. אין בשיקול זה, בפני עצמו, כדי להאפיל על השיקולים מנגד ולמנוע הטלת עונש הולם. עם זאת, התרשמתי כי עונש מאסר ממושך כפי שהיה מוטל ללא שיקול זה, יפגע באב פגיעה שאינה מבטלת היוצרת תחושות תסכול והשפלה. בהתוויית העונש אשקול, אפוא, גם את הצורך האנושי האמור.

17. מנגד, בשים לב להוראות סעיף 40 לחוק העונשין וכן לרציונל העומד בבסיס חוק הפיקוח, יש למקם את

העונש בתוך המתחם בשים לב, בין היתר, לחשיבותו של השיקול ההרתעתי. הנאשם, למרות מאסר של 18 חודשים שריצה לאחר הרשעתו בעבירות המין, למרות צו הפיקוח שהטיל עליו בית המשפט, ולמרות האזהרה שקיבל מקצין המבחן, לא הפנים את החובה לעמוד בהוראות צו הפיקוח ולשמור עליו. הוא הפר את הצו סמוך לאחר נתינתו, וכעבור חודשים מספר חזר והפר אותו בצורה בוטה כמפורט לעיל. גם נכונותו להסתיר את המידע החיוני מאישה לה נישא ועמה חי מחדדת את הצורך בהפנמה שלו את מצבו כאדם הסובל מפדופיליה ומצוי בפיקוח. משמעותן של הפרות נוספות, וחלילה כישלון וביצוע עבירות מין נוספות, עלולה להיות הרסנית עבור הקורבנות הקטינים הפוטנציאליים. כל אלה מצריכים עונש מוחשי שיספק חותם הרתעתי, בתקווה להפנמה. הדבר גם מחייב ענישה מותנית.

18. במכלול השיקולים אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שלושה חודשים ושבוע במאסר. התקופה תימנה מיום מעצרו של הנאשם (22.9.15).
 - ב. שלושה חודשי מאסר, אותם ירצה הנאשם אם ישוב ויעבור את העבירה בה הורשע בהליך זה בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
- ניתן היום, ה' חשוון תשע"ו, 18 אוקטובר 2015, במעמד הנוכחים.